

Petri György

ŐSZI NAGYTAKARÍTÁS

Mindinkább egyfajta
esztétikai miszticizmusra hajlok
(ha ez a két szó egyáltalán
kijön egymással). Bárcsak igen!
Ha ez így megy tovább,
újra tele lesz a kalucsnikovunk
miszticizmussal,
mint minden sötét korokban.
Közel az idő, amikor
felpezsdiül az általános elernyedés,
hinni kezdjük, hogy itt a Világvége
és várni a Messiást.

Amde
minden teológiai
megalapozottság híján
mire támaszkodik ez az egész
Schwarmgeisterei?
Egyesek afro-, mások
eurodiziákumok után néznek,
megint mások garantáltan antik
darabokkal bútorozzák be lelküket
egyenesen a HitBizományiból.
Vagy művészettel. (Az egy nagyon szép dolog!)

Szörnyű vendégszöveg reng
araszos vállamon,
a kezemet pedig lehúzza
két nejlonzacskónyi *Lencsefőzelék kolbásszal*,
Pork Luncheon Meat, vulgo: *Uzsonnahús*,
Sardines en huile, *Erőleves Kocka*,
Tordai Kelpástétom.
„Ez mind konzerv” – mondom halkán, udvariasan
a paralegális hulladéklerakóhelyen
a két ott szorgoskodó
másként-nejlonzacskósnak.

Így nagytakarítás után, festés előtt,
ennyi rumli közt,
jólesik egy sör. Lehetne hidegebb
(s a tévé halkabb), de megjárja.
Az emberélet útjának
kétharmadán – minimum – túl
mind nehezebben tulajdonítok túl nagy
jelentőséget annak, hogy úgy vannak-e
a dolgok, ahogy lenniük kellene.

FOGADD ÓSZINTE

Gratulálok. Fogadd
őszinte csodálatomat.
Ha engem nem is
– túl nagy falat –
sikerült, őt igen.
És mi maradt?
Se én, se ő, se a fiad.
Falak, falak, falak
vesznek körül, tapogatsz,
alagútban a vak
(hülye vicc! remélem, észrevetted:
de akartam, hogy legyen
egy fakó kis poén
meghajlás, odahajlás,
mert egykor – tény, ami tény –
nagyon szerettelek én).

Megbocsátani még-
sem tudok semmit.
Bár nem is szégyenlem magam.
A legfontosabb
dolgokról nem tehetünk.

„HA NEM VAGY ITTHON ÜRES A LAKÁS”

Csak ismételni tudom önmagam,
habár elég belőlem ez az egy is,
terjedni sem tudok, mint pl. a pestis
(a fenti „pl.” pl. kimondhatatlan,

mert a szótagszám terebélyesednék,
messze túl-túl a megengedhetőn),
de már hagytam is abba, amidőn
megérkeztlél, mert nincsen szonettetheték-

em nekem, csak az időm
töltöm, mint karalábét vagy tököt,
amíg te másutt töltöd,

drága Nőm,
e hév nyarat, és én mint kilökött
kutya, csak lihegek és *nyelvet* öltök.

Baka István

SZTYEPAN PEHOTNIJ VERSESFÜZETÉBŐL

A tengerhez

К морю

Tenger, te szüntelen idegroham
Önmagad kényszerzubbonyában,
Örökké habzó száj – meglátalak,
S mindjárt pofádba köpni vágytam.

Te, rángógörcsök végtelenje, tenger,
Hazámat körbe-körbe rázod –
Te őrzited meg sós gyűlöleteddel,
Hogy eleméssze a világot?